

ullende ind fra Jinglevej. Det var håbløst at luge kampen op eller forsøge at slippe bort, så de overgav sig uden kamp.

Vejspærringen ved Bjergskov

Da meldingen om det tyske angreb nåede garnisonen i Søgård, vidste man, at hovedvej 10 sandsynligvis ville blive benyttet af tyskerne. Vejen går direkte mod Aabenraa og videre til Haderslev. Der blev, som tidligere omtalt, sendt en gruppe sydpå til Lundtoftebjerg, som hurtigt kom i kamp. Samtidig blev der sendt en motorcykeldeling nordpå til Bjergskov for at etablere en vejspærring på hovedvej 10.

De var fremme i Bjergskov længe før tyskerne ankom; de skulle jo først kæmpe sig forbi Lundtoftebjerg og Høkkerup. Derfor var der tid til at opbygge en vejspærring. Man brugte en væklet lastbil, nogle tipvogne og alt, hvad man ellers kunne finde på stedet. Der blev opstillet to 20 mm kanoner og i skovbrynet to rekylgeværer.

Efter erfaringerne i Høkkerup og Lundtoftebjerg, havde tyskerne sat deres kampvogne forrest i kolonnen. Sekondløjtnant Jensen:

»Premierløjtnant Condil var lige kørt til Kaptajnen i Nordkanten af Skoven, da en Panserkolonne viste sig oppe paa Vejen. Da det kun var Panserstyrker (Tanks), der kom, kunne vi intet udrette med Rekylgeværene, og dels for ikke at blive slaget til ingen Nytte, dels for at maskere Ilden fra Kanonerne ved en senere Tilbagegang, satte jeg Delingen i Fart Nordpaa.«

Maskingeværgruppen trak sig tilbage for at køre mod Aabenraa. Det viste sig, at de tyske soldater hurtigt fik puffet vejspærringen væk. De flygtende danske soldater kom derfor straks under ild, både fra den fremrykkende hær, men også fra fly der strøg lavt hen over området. Sekondløjtnant Jensen fortsætter beretningen:

»Vi pressede Motorcyklerne til det yderste for at komme op over en Bakkekam, som jeg troede ville yde dækning. Jeg tør godt paastaa paa alles Vegne at denne Køretur var vores Livs værste Oplevelse til Dato. Der var et Spektakel, som jeg aldrig har hørt Magen til. Vore Kanonerskød, de fjendtlige Kampvogne skød med

Kanon og Maskingeværer, min Motorcykelkolonne dundrede hen ad Vejen med 80 Kilometers Fart.

Jeg blev hurtigt klar over, at dette her ikke ville gå godt. De fjendtlige Lyssporprojektiler sang om Ørerne paa os og trak lange røde Haler langs med Vejen midt iblandt os. Da det ydermere viste sig, at Halerne også fulgte os på den anden side af Bakken, opgav jeg, og jeg og vinkede Delingen i Grøften, så godt det kunne lade sig gøre at vinke i den sammenkrøbne Stilling, vi lå i, ind over Markerne. Samtidig brølede jeg i Ørerne paa min Chauffør: Kør i Grøften!« Og jeg maa sige, at han reagerede villigt og nøjagtigt.

Idet vi kørte ind til Vejsiderne og bremsede op, blev flere af Maskinerne ramt. Paa en Cykel fik Menig Jens Kristian Fredensborg og Kantinesoldat H. Finseth Skud gennem benene, paa en anden gik en Kugle gennem Menig Mogens Ludvig Andersens Ben og ind i Karburatoren, der satte Motorcyklen i brand. Sergent Lorentzen udførte først sammen med Menig 304, senere med 306, mange beundringsværdige Redningsforsøg med Andersen for at trække ham længere bort fra den brændende Maskine. Forsøgene maatte til sidst opgives paa Grund af den kraftige Beskydning.

Idet min Chauffør, 326, begyndte at bremse Maskinen op, gik der et kanonskud bagfra gennem Sidevognshjulet, og Cyklen røg

Danske motorcykelsoldater med en 20 mm Madsen-kanon i Sønderjylland 9. april. 1940. (Scampix)